

[Waldorff]

Finansministeren gik faktisk ved den lejlighed ind i en konkret diskussion om, hvordan man kunne gribe ind over for nogle af fiduserne, og han nævnte forskellige muligheder. Helt på linje med det var den socialdemokratiske ordfører, hr. Grünbaum, som nævnte konkrete forslag til, hvad man kunne gøre, og i øvrigt henviste til, at i andre nordiske lande var man nået betydeligt længere med hensyn til at begrænse denne type skatteunddragelser. Samtidig sagde hr. Grünbaum, og man bliver jo altså nødt til at klippe et sted, men citatet lyder: »Jeg har det indtryk, at vi her i Danmark er alt for liberale.«

Oven på den modtagelse kunne man have forventet, at der så ville ske noget. Det gjorde der ikke, der skete absolut intet, heller ikke da flertallet og regeringen skiftede i 1971 og finansministeren kom til at hedde hr. Grünbaum. Det ville selvfølgelig være udtryk for selvvurdering, hvis vi hævdede, at VS' manglende tilstedeværelse fra 1971 til 1975 var årsagen til, at man lige så stille lagde disse ting på hylden. Men sagen er i hvert fald, at der ikke skete noget, hverken under S-SF-flertallet eller senere under andre flertal og andre regeringer; den sag var simpelt hen død.

Det eneste, der skete, var faktisk en forværring, nemlig den, at hvor man hidtil havde kunnet trække et skattemæssigt underskud fra i de følgende 2 års overskud, så kunne man nu – og det kan man den dag i dag – trække et skattemæssigt underskud fra i de næste 5 års overskud. Derfra stammer den eneste ændring, der er i det nuværende forslag, i forhold til det, vi fremsatte dengang.

Vi må selvfølgelig sige, at selv om vi havde fat i en vigtig ende af hele skattecirkusproblematikken dengang, så var det forslag ikke dækkende, hvis hele spektret af lovlige skatteunddragelsesmetoder i det specielle skattecirkus, som vi taler om her, skulle dækkes. Derfor er forslaget suppleret med to andre forslag, nemlig forslaget om at stoppe de muligheder for spekulation i skatteudsættelse, som ligger i, at man kan trække renteudgifterne fra i ét år og vente med at opføre renteindtægter til det følgende, når man kombinerer muligheden for forskudt regnskabsår med aftale om bestemte renteterminer. Dertil kommer forslaget om at stoppe de spekulationsmuligheder, som ligger i en kom-

bineret anvendelse af bestemmelsen om forskudt regnskabsår, forlængelse af det første regnskabsår op til 18 måneder og skatteansættelse første gang en 1. april efter udløbet af første regnskabsår. Denne kombinerede anvendelse giver, som det er vist i bemærkningerne til forslaget, mulighed for at skubbe en fortjeneste et godt stykke ud i fremtiden og et godt stykke længere frem, end skattevæsenet umiddelbart kan nå den.

Med disse tre forslag mener vi så nogenlunde at have dækket lovgrundlaget for omtalte skattecirkus ind. Det er klart, at man kunne gå videre. F. eks. ligger en af forudsætningerne for fiduserne i den afstand, der er imellem personbeskatningsprocenterne og aktieselskabsbeskatningsprocenten.

Det væsentlige spørgsmål i forbindelse med vores forslag er, om man her 7 år efter, hvor der altså ikke er sket en brik i mellemtiden, er interesseret i at løfte en finger for at stoppe disse spekulationsmuligheder. Hvis man vurderer ud fra behandlingen i dag, så er der, må man sige, endnu en gang udtrykt megen sympati for intentionerne. Det, som selvfølgelig så vil være det interessante, er, om denne sympati vil blive omsat i en praktisk vilje til at gennemføre nogle af disse ting. Der er i hvert fald meget, der tyder på, at man hidtil bevidst har ladet hele problemet ligge i forventning om, at dommen over hr. Glistrup ville gøre det, den faktisk har gjort, nemlig tilsyneladende dømme personen, men frikende lovgivningen, der, som jeg har sagt i indledningen, freder de folk, der bare har penge nok til at foretage sådan noget.

Den holdning, der muligvis ligger i de borgerlige ordføreres afvisning af forslagene, er, at man må frede kapitalgrupperne. Hr. Anders Andersen sagde, at forslaget markerer den modsatte tendens af, hvad man ellers arbejder med netop i disse år. Det er sandt nok, for man arbejder nemlig med det modsatte, med at udvide de forskellige lovlige skatteunddragelsesmetoder. Det er i sig selv selvfølgelig en pinlig affære, for det fører til den konstatering, at det, som skiftende regeringer og flertal i folketinget har været enige om, er ikke at ville bekæmpe selve skatteunddragelsen, heller ikke den systematiske skatteunddragelse, hvis det var folk med penge, der praktiserede den, men at ville bekæmpe lige præcis de økonomiordninger,